

* J 3,16–17

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.

Bylo třeba pondělí, první den v týdnu (podle našeho počítání).

Za Ježíšem přišel člověk, který se jmenoval Nikodém. Farizeus, mimochodem. Byla tma a ti dva se bavili o světle a o křtu, o novém začátku, o smrti a o životě a taky o Duchu svatém a nějakých důležitých věcech z Písma. Byl to podivný rozhovor uprostřed noci, který nám nemusí připadat zrovna jasný – spíš z něj můžeme mít v hlavě chaos – minimálně Nikodém to tak aspoň zpočátku měl. „Kdo se znovu nenarodí,” řekl mu Ježíš, „nemůže spatřit Boží království.”

„Přece se nedá vstoupit podruhé do své matky a znova se narodit,” opáčil Nikodém. To je moment, kdy si říkáte, co z takového rozhovoru vyleze.

Ale ono překvapivě cosi vylezlo. Cosi o tom, že Boží Duch je jako máma, která vás porodí jako nového člověka. Cosi o Boží lásce, která přivedla na svět Božího Syna. Aby měl svět tu Boží náruč zprostředkovanou úplně nablízko, na dotek.

Jakkoli ten rozhovor působil chaoticky – pro Nikodéma to nejspíš *bylo* dobré, jako světlo v temnotách. Ježíš s ním mluvil o tom, co mu nedalo spát, o jeho niterných obavách a nadějích a úzkostech. Představuji si, že už jen díky tomu, že k takovému rozhovoru došlo, mohl jít Nikodém domů a připadat si jako znovuzrozený.

Bylo třeba úterý, den druhý. Ježíšovi učedníci seděli v loďce na vodě a přišla bouře.

Učedníci měli smrtelný strach. To vám tak najednou dojde, jak je ta vaše životní lodička křehká a vratká, jakým fofrem do ní nateče, jak snadno se převrátí. Voda dokáže být ohromně nepřátelský živel. Bylo to tak odnepaměti, mít pevnou půdu pod nohama není vůbec samozřejmost. Ve starozákonním vyprávění o stvoření si dává Bůh práci, aby chaotické vody zpacifikoval, zabere to čas. Víc než jeden den! A rozbouřené vody fungují jako srozumitelný obraz dodnes – když vypukla covidová pandemie, tak evangelijní příběhy o utišení bouře patřily v církvi k těm nejvíc frekventovaným.

V první verzi příběhu je Ježíš spolu s učedníky na jedné lodi, ve druhé vstoupí přímo vln a jde jim naproti po vodě. Tohle dělá milovaný a milující Boží Syn ve světě: Je vedle nás nebo nám jde naproti, když ztratíme pevnou půdu pod nohama a topíme se v kdečem.

„Jako most přes rozbouřené vody,” zpívají Simon a Garfunkel, „stojím při tobě, když nastanou zlé časy, když přichází temnota a všude kolem je bolest... položím se jako most přes rozbouřené vody... vezmu na sebe tvůj úděl...”

Byla třeba středa, den třetí. Ježíš seděl se svými učedníky a lidmi ze zástupu a vyprávěl jim podobenství. Jako s tím Nikodémem, měli čas spolu mluvit. To také může být projevem lásky. Zvláštní slabost měl Ježíš pro podobenství z rostlinné říše. Zemědělství. Pole, zrní, vinice, fíkovníky. Jeho posluchači byli v obraze. Poslouchali příběh o rozsévači, který po hrstech rozhazuje kvalitní zrníčka do celého světa, aby se chytila, kde se dá. Nezkoumá kvalitu půdy, nezkoumá „charakter” nás lidí, riskne to s námi a sype a sype. Poslouchali příběh o Božím království, které roste ve světě samovolně jako plevel. Nevím, jestli bychom vymysleli obraz, který dokáže vyvolat tak silnou naději i pochybnosti. Nezáleží to na nás, semínko opravdového, láskyplného, věčného života je už do světa zasazené a postupně celý svět zaplevelí. A potom Ježíš vyprávěl podobenství o druhých šancích. O fíkovníku, který už nenesl žádné ovoce, ale vinař ho nechtěl odepsat – neodsoudil ho... Dal mu ještě rok a k tomu svou péči. Mimochodem, toto je velmi oblíbené podobenství u dětí. Asi ty druhé šance nějak potřebujeme, nebo co...

Byl třeba čtvrtek. Takové to větší světlo na obloze už pomalu zapadalo za obzor, začalo se smrákat. Lidi se drželi poblíž Ježíše, poslouchali, co říká, ale byli unavení.

Všiml si toho. Všimá si toho. Nežádá po nás duchovní život odtržený od tělesných potřeb. Vnímá naši únavu. „Je čas mluvit o Božím království a je čas se najíst,” řekl by myslím starozákonní Kazatel. Někteří když máme hlad, jsme tak protivní, že si toho všimne každý — ale Ježíš postřehne, i když máte sevřený žaludek vy, kteří to na sobě nedáváte znát. A fungujete a fungujete a i když už nemůžete, pořád jedete, dokud nepadnete. Boží Syn vidí, když máte všeho dost. „Je mi lidí ze zástupu líto,” řekl Ježíš, „jsou tu se mnou už dlouho a nemají nic k jídlu...” Bere do rukou chleba, láme ho a podává ostatním. Zase to trochu připomíná mateřskou lásku a péči. Učí ty starší, aby se rozdělili s mladšími — obrazně řečeno. Ukazuje učedníkům, jak se rozdělit se všemi ze zástupu. Na nikoho se nemá zapomenout, nikdo se z Ježíšova starostlivého hledáčku neztratí. Když dojedí, sesbírají zbytky (jídlo se nevyhazuje!) A čeká je překvápko: zjistí, že mají pořád dost, že můžou pohostit široké daleké okolí — celý Izrael, a dokonce celý svět.

Byl pátek. V křesťanství tradičně postní den — a taky svátek vykoupení, den, kdy Ježíš dotáhl do konce svoje dílo. Den, kdy se jako ten chleba rozdál Ježíš sám — aby mohl zůstat tím, kým je. Boží láska, která nás neopustí za žádných okolností — to je pátek. A taky je to temný den. Den, kdy Ježíš na kříži volá k Bohu „Proč jsi mě opustil?” Den plný otazníků a zásadních, životně důležitých otázek. Kde je Bůh? Vidíme ho na kříži? Je to láska dovedená až do krajnosti? Nebo se někam schoval?

Jak se může znovu narodit člověk, který se nedokáže vymanit ze své bolavé nebo temné minulosti — a kdyby se o to přece jen pokusil, druzí mu ji připomenou?

Co když se loď potápí a vypadá to, že jestli je v ní Bůh s námi, tak hodně tvrdě spí? Jak se dá pomoci lidem, kteří si ve své temnotě připadají beznadějně sami?

Jak je to s tím Duchem svatým, opravdu dokáže jeho jemnost obměkčit šutr? Proč tolik lidí umírá hlady? Co lidi, kteří bezpodmínečnou lásku nikdy nezažili —

jak si jen mají Boží lásku představit? Je na světě nějaká spravedlnost? Jaký to má smysl? Bože, proč jsi mě opustil? Můžete se ptát. Kdyby nic jiného, Ježíš se ptal taky.

Byla třeba sobota, podle našeho počítání **den šestý.** Podle biblického počítání byl šestého dne stvořen člověk — a sobota, den sedmý, je vyhrazena odpočinku. Někdy se to ovšem sejde. Potkal Ježíš v sobotu člověka. Bezmocnou paní. Byla chronicky sehnutá. Už osmnáct let. Dalo by se říct, že ta její shrbenost už byla plnoletá. To jsou takové ty věci, které se vás drží tak dlouho, že už s nimi nehnete. Stanou se součástí vaší osobnosti, obtisknou se do vašich pohybů, držení těla, výrazu tváře. Vzorce chování, strategie přežití, které vám fungují, jen se s nimi žije blbě. Paní měla trvale ohnutá záda. „Nemohla se vůbec napřímit.” Samozřejmě, existují ortopedické potíže. Ale pod sehnutostí se může skrývat řada dalších věcí, to příběh neupřesňuje. Ta paní jako by měla na zádech položený obrovský těžký balík, který vláčela pořád s sebou. Domyslíte si, jak zúžený měla výhled. Neviděla nebe, těžko se podívala lidem do očí. Viděla pár kroků před sebe. Kdysi jsme nad její situací přemýšleli s dětmi v Diakonii, místo živé paní jsme měly sehnutou panenku. A děti měly plno nápadů, co ji asi tak tíží. Co to má na těch bedrech naloženo. Pak jsem jim dala otázku, co by jí mohlo pomoci. Říkala jsem si, to máme program na 15 minut... Jak jsem tu otázku vyslovila, přiblížil se kluk, který nechodí, nemluví a myslela jsem, že ani moc nerozumí — a milou panenku bez cavyků narovnal. A bylo hotovo. Vyřešil to podobně jako Ježíš v evangeliu. Sobota nesobota, diskuze nediskuze. „Je čas diskutovat a je čas vzít druhého za ruku,” řekl by Kazatel. A Ježíš a ten malý kluk to viděli stejně. Podívali se té sehnuté paní do tváře.

Je neděle, právě teď — a jsme tady.